

mest vil være til Skade for den Embedsstand, vi have, som i Virkeligheden er ganske udmærket. Hvis Embedsstanden ikke har det, som staar i dette Lovforslags § 1, skrevet i deres Hjerter, duer Embedsstanden ikke ret meget. Jeg tror ikke, det nytter stort i en Lov at give stærke Paabud om, hvorledes Embedsmændene skulle forholde sig i den og den Sag. Det er noget, som i Virkeligheden alle Dage en forstandig Administration har kunnet ordne selv og fremtidig ogsaa nok vil kunne det.

Ud fra denne almindelige Betragtning sympatiserer jeg med det af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) stillede Ændringsforslag, fordi det formindsker Skarpheden i Loven og gør Billighedshensynet, som er Forudsætningen for en ordentlig Embedsstand, mere fremtrædende.

De Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalget, have derimod skærpet Loven med Hensyn til den Tendens, som man desværre ofte ser i de senere Aar, nemlig Tendensen til at gøre Rigsdagen til en Overadministrator. Denne Tendens kan jeg ikke billige og vil derfor anbefale, at man ikke stemmer for det Ændringsforslag, som i endnu højere Grad end Regeringsforslaget giver Rigsdagen Ret til Indblanding i disse Forhold. Det drejer sig om Ministrene. I Virkeligheden ligger deri en Tilkendegivelse af, at Ministre fremtidig ikke skulle kunne have andet Erhverv end det at være Minister. Det er Mening, thi naar det skal forelægges Rigsdagen, hvad Ministrene have, og hvad de senere maatte ønske at have af den Slags Erhverv, er det vel ogsaa Mening, at Rigsdagen skal kunne øve Kritik i saa Henseende. Jeg tror egentlig ikke, at det er Rigsdagen, som skal øve denne Kritik, men at det nærmere maa være Offentligheden, som gør det gennem Pressen. Hvis en Minister har Embeder eller Virksomheder, hvis Udøvelse man mener, der er Grund til at antage kan komme i Strid med den gode Udførelse af hans Embede, tror jeg, som sagt, at dette Forhold snarere bør bedømmes af Offentligheden end være Genstand for Diskussion af Rigsdagspartierne. I de senere Aar er det jo næsten blevet umuligt at overtage et Ministerium uden at give Afkald paa andre Virksomheder. Jeg tror, det vil føre til, at det bliver vanskeligt at finde Ministeremner indenfor mange Kredse af Befolkningen. Det synes jeg er uheldigt, og derfor tror jeg, at man i nogen Grad skal

være varsom med for stærkt at slaa dette fast ad Lovgivningens Vej.

Ligeledes er der yderligere foretaget en Skærpelse af Bestemmelsen om, hvad der skal forelægges Rigsdagen angaaende Embedsmænds Bestillinger, idet ikke alene Tilladelser, men ogsaa Afslag skulle forelægges for Rigsdagen. Jeg synes, at naar de vedkommende have faaet Afslag, bliver det dog egentlig en Sag mellem Administrationen og Embedsmændene. Der kommer da ikke noget ud af Sagen, som kan interessere Rigsdagen, thi Manden faar jo ikke noget Erhverv.

Til Slutning skal jeg kun udtale, at jeg sympatiserer ganske med, at Dommere ikke bør have privat Virksomhed; men man maa være sig lidt for i for høj Grad at forbyde Embedsmænd at have privat Virksomhed. De faa derigennem en Uddannelse, som er af stor Betydning for deres Embedsvirksomhed. Dette gælder i Virkeligheden ogsaa i høj Grad Dommerne. Jeg kunde tænke mig, at denne Lov, som kun indeholder Negativiteter, ogsaa kunde indeholde en saadan Positivitet, som at Dommere burde have været i privat Virksomhed i nogle Aar, før de indtraadte i deres Dommervirksomhed. Det vilde være meget gavnligt, om de havde været med der, hvor Kampene udfægtes i det private Liv, og havde set, hvorledes forskellige Opfattelser kunne gøre sig gældende, for at deres Domme ikke skulle blive i saa høj Grad Pergament, som de let kunne blive, naar vi fjerne Embedsstanden fra det private, det virkelige, stærke Liv udenfor Kontorerne.

Hvis det ærede Medlem (Ellinger) ikke ønsker at tage Ændringsforslaget under Nr. 8 tilbage, vil jeg stemme derfor, skønt jeg i Virkeligheden heller ikke er helt tilfreds dermed, men i Hovedlinierne er det bedre end Lovforslaget. Derimod ønsker jeg ikke, hvis Ændringsforslaget under Nr. 8 skulde blive forkastet, hvad jeg antager, at stemme for de to Ændringsforslag under Nr. 3 og Nr. 6.

Deuntzer: Jeg ser af Udvalgsbetænkningen, at der i dette høje Ting er en meget stærk Stemning for at give indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Embedsmændenes Bierhverv. Jeg skal ikke kritisere dette videre, jeg tror ikke, det lader sig kritisere, det er et Skøn, der kan være rigtigt eller urigtigt, og som det ikke kan nytte at forsøge paa at tage op til Forhandling, men jeg vil ikke skjule, at mit Skøn er det ganske modsatte. Jeg